

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa E.G.D.
przeciwko Instytutowi [...] im. [...] w K.
o ustalenie stosunku pracy i dopuszczenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od E.G.D. na rzecz Instytutu [...] im. [...] w K.
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt IV P (...),
oddalił powództwo E.G.D. skierowane przeciwko Instytutowi [...] im. [...] w K. o
ustalenie stosunku pracy i dopuszczenie do pracy, zasądając od powódki na rzecz
pозwanego zwrot kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Pa
(...), oddalił apelację powódki, zasądając od powódki na rzecz pozwanego zwrot
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: (-) art. 378 § 1 k.p.c. przez prawie całkowite zaniechanie rozważenia zarzutów apelacyjnych powódki; (-) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia, które nie poddaje się kontroli kasacyjnej; (-) art. 382 k.p.c. przez orzeczenie z pominięciem części materiału procesowego zgromadzonego w sprawie, co decyduje o nieprawidłowym rozstrzygnięciu sprawy. Zarzucono również naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, to jest: (-) art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 4 k.p.; (-) art. 65 k.c. i art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p.; (-) art. 8 k.p.; (-) art. 11² i 11³ k.p.; (-) art. 83 k.c., 86 i 87 k.c. w związku z art. 300 k.p.; (-) art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 11 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.; (-) art. 94. ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1183 ze zm.); (-) art. 91 ust. 2 ustaw o Polskiej Akademii Nauk; (-) art. 96 ustawy o Polskiej Akademii Nauk; (-) art. 46 ust. 2, art. 53 ust. 1 oraz 91 ust. 4 ustawy o Polskiej Akademii Nauk oraz § 10 ust. 1. Statutu pozwanego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że w sprawie wyłania się istotne zagadnienie prawne na bazie stosowania przepisów prawa materialnego art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 11 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., w związku z ustaleniem Sądu drugiej instancji, że „w przypadku rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron bezpodstawne jest badanie, czy strony nawiązały ponownie stosunek pracy *per facta concludentia*, przy czym oceny tej nie zmienia w ocenie Sądu fakt, że ustalono, że powódka przez prawie dwa tygodnie wykonywała dotychczasowe czynności, pracując na terenie zakładu pracy, korzystając z jego sprzętu, przepustek, dostępu do e-maili, a pracodawca musiał o tym wiedzieć”. Skarżąca, uzasadniając wniosek, postawiła pytania: „(...) czy sytuację, w której pracodawca nie informuje pracownicy niezwłocznie o braku zamiaru kontynuowania współpracy, a przeciwnie, dopiero po kilku dniach wysyła do niej pismo listem poleconym, choć pracownica jest na miejscu pracy, można uznać za niezwłoczne poinformowanie pracownika o braku woli kontynuowania umowy o pracę?”; „Czy reakcję

pracodawcy polegającą na wysłaniu pisma poleconego do pracownicy, która przebywa na terenie zakładu pracy i wykonuje dotychczasowe obowiązki można uznać za niezwłoczne poinformowanie pracownika o braku zamiaru kontynuowania stosunku pracy?”. Skarżąca wskazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące naruszenia przepisów postępowania.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Na wstępie należy wyjaśnić, że obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) to dwa odrębne konstrukcyjne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej - wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają rozpoznaniu na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjnej i ich uzasadnienie oceniane są dopiero

po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, lub postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968).

Skoro zatem skarżąca odwołuje się do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej), to uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na oczywiste naruszenia przepisów postępowania powinno zawierać samodzielne, czyli odrębne od podstaw kasacyjnych, wskazanie i wykazania naruszenia konkretnego przepisu (przepisów) prawa procesowego, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi od stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Tymczasem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jakichkolwiek wywodów w tym zakresie. Skarżąca nie wykazała zatem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odnosząc się do drugiej, wskazanej przez skarżącą, przesłanki – występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle juredycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów, mającym uniwersalne znaczenie dla systemu prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CKS 285/08, LEX nr 1674437; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909). Istotne zagadnienie prawne jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – musi

występować w sprawie, a więc pozostawać w związku z podstawami zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Co więcej, problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej musi dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. W sprawie występuje zatem istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, gdy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011 r., II PK 10/11, LEX nr 1646567 oraz powołane tam orzecznictwo). Wymóg, aby istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowało w sprawie oznacza również to, że istotnym zagadnieniem prawnym nie będzie kwestia prawna sformułowana w oderwaniu od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego. Wniosek taki wynika z art. 398¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Uwzględniając przedstawione powyżej rozumienie przesłanki przedsądu wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżąca nie sformułowała zagadnienia prawnego o charakterze abstrakcyjnym. Ponadto, odnosząc się do pytań skarżącej sformułowanych w uzasadnieniu wniosku, należy zauważyć, że jednym z elementów „dopuszczenia do pracy” jest zgoda, albo co najmniej milcząca akceptacja pracodawcy na wykonywanie pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2000 r., I PKN 575/99, OSNAPIUS 2001 nr 18, poz. 553). Wynika to z zasady prawa pracy wyrażonej w art. 11 k.p., to jest zasady dobrowolności nawiązania stosunku pracy. Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie wynika natomiast, że taka zgoda, choćby w sposób milczący, nie została udzielona. Tym samym sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne nie uwzględnia podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Mając na uwadze powyższe, skarżąca nie wskazała istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

as